

Komkommer en kwel

Wat dat betreft, voel ik me weleens
een dominee of pastoor.
Die moeten net als ik **wekelijks**
een preek afsteken

Veertig keer per jaar sta ik voor de uitdaging om iets op deze pagina te schrijven. Dat kan alleen als je ergens iets van vindt. Dat is niet altijd makkelijk. Ik heb namelijk enorm veel bewondering voor mensen die gewoon eerlijk durven te zeggen: 'Ik weet het even niet' of 'Mag ik daar even over nadenken?' Maar dat volstaat niet voor deze pagina. De deadline roept en is onverbiddelijk. Wat dat betreft voel ik me weleens een dominee of pastoor. Die moeten net als ik wekelijks een preek afsteken. Waarbij dominees en pastoors het nog makkelijk hebben; die kunnen hun pijlen richten op alle zonden van de wereld. Ik moet het doen met de 'zonden' van de groene sector en die zijn gelukkig veel minder talrijk. Alle gekheid op een stokje: mijn aanloop is vandaag wat langer, omdat het – zo vlak voor de vakantie –

De aardigste stukjes vond ik die van een
aantal hoveniers die **eerlijk durven**
toegeven dat ze ook niet altijd weten
hoe het nu met hun tuin verder moet

in mijn hoofd ook komkommertijd is. Dan ga je wat rondwalen op internet. Type maar eens in 'column hovenier' en u weet wat ik bedoel. *Komkommertijd en kwel* was de kreet die mij het eerst door het hoofd schoot. Pagina's vol open deuren waar niemand op zit te wachten en waar geen enkele hovenier inspiratie uit haalt. Vooral de columns van inkooporganisaties scoren hoog op de gaapladder. Zij willen geen boodschap overdragen, maar hoveniers tot

kom-bij-onze-club verleiden. Dan gaat het om het kopen van lidmaatschappen. Dat werkt natuurlijk niet. Gelukkig zijn er ook leuke stukjes te lezen op het wereldwijde web, ook van hoveniers. De aardigste stukjes vond ik die van een aantal hoveniers die eerlijk durven toegeven dat ze ook niet altijd weten hoe het nu met hun tuin verder moet. Ook deze columns hebben natuurlijk als doel handel te genereren, maar doen dat tenminste op een sympathieke wijze.

Ik kreeg trouwens aardig wat reacties op mijn laatste column over rupsje-nooit-genoeg, waarin ik de lof zing van de buxusmotrups als omzetmotor voor de sector. Natuurlijk was dat als literaire overdrijving bedoeld, maar het is duidelijk dat buxus veel mensen bezighoudt. De alternatieven trouwens ook. Japanse hulst (*Ilex crenata*) is het alternatief dat het meest wordt genoemd en voorgeschreven, en dat je nu ook het meest ziet als jonge aanplant bij kwekers. Duidelijk is ook dat Japanse hulst geen wondermiddel is en gevoeliger dan allemansvriend buxus.

Met vriendelijk groet,

Hein van Iersel (hein@nwst.nl)
Hoofdredacteur

Be social

Scan of ga naar:

www.vakbladdehovenier.nl/artikel.asp?id=7-7708